

MEDVED in ZAJEC

Prihajala je mrzla zima,
zaključevala se jesen.

Pihal je mrzel veter
in postrani nosil dež.

Medved se je grel
v svojem toplem domu.

Imel je še in še zalog hrane,
saj je vedel kako bo mrzla
letošnja zima.

Ravno se je spravljal v zimski spanec,
ko je zaslišal glasen zvonec.

Sam sebe je spraševal:

»Kdo zdaj me bo zasliševal?«

Odpri je vrata, pogledal ven in
pred vrati zagledal belo, tresočo se kepo.

Bil je zajec, s tresočim glasom rekel je:

» Meedvvved, moj brrlogg je zalil dež in
moja zaloga hrane je uničena. Prosim, sprejmi me v svoj brlog,
ki je topel in suh.« Medved pa mu odgovori:

» Zajček ne skrbi z veseljem te sprejemem v svoj brlog,
zanima me le, če mi lahko kako koristiš?«

Zajček pa mu odgovori: » Ja, ja seveda ti lahko koristim,
ker jaz le malo spim, lahko v tvojem brlogu kaj počistim.«

Medved prikima, se nasmehne in zajčka na toplo pospremi:

»Pridi zajček na toplo, če je prostor zame,
je dovolj prostora tudi zate.« Zajček se je tako
v medvedovem brlogu najedel,
pogrel in kaj dobrega postoril.

Oba sta tako imela od tega nekaj dobrega.

Na koncu se v basni še nauk znajde:

lepa beseda lepo mesto najde.